

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-29-04

Druk nr 2641
Warszawa, 9 marca 2004 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o ratyfikacji Konwencji wyznaczającej państwo odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o azyl złożonych w jednym z Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Dublinie dnia 15 czerwca 1990 r.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

Ustawa

z dnia

o ratyfikacji Konwencji wyznaczającej państwo odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o azyl złożonych w jednym z Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Dublinie dnia 15 czerwca 1990 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Konwencji wyznaczającej państwo odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o azyl złożonych w jednym z Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Dublinie dnia 15 czerwca 1990 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 15 czerwca 1990 r. została sporządzona w Dublinie Konwencja wyznaczająca państwo odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o azyl złożonych w jednym z Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich, w następującym brzmieniu:

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- Rzeczpospolita Polska postanawia przystąpić do tej Konwencji,
- postanowienia Konwencji są przyjęte, potwierdzone i będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Aleksander Kwaśniewski

PREZES RADY MINISTRÓW

Leszek Miller

UZASADNIENIE

Konwencja wyznaczająca państwo odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o azyl złożonych w jednym z Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich (dalej: Konwencja Dublińska) została podpisana w Dublinie, w dniu 15 czerwca 1990 r. Konwencja Dublińska nie wchodzi w zakres prawa wspólnotowego, lecz jest osobnym aktem prawa międzynarodowego. Jej sygnatariuszami były wszystkie ówczesne państwa członkowskie Wspólnot Europejskich (następnie Unii Europejskiej). Konwencja Dublińska weszła w życie w stosunku do państw sygnatariuszy dnia 1 września 1997 r., natomiast do państw, które przystąpiły do Unii Europejskiej w 1995 r. – Królestwa Szwecji i Republiki Austrii dnia 1 października 1997 r., a Republiki Finlandii dnia 1 stycznia 1998 r.

Art. 21 ust. 1 Konwencji Dublińskiej stanowi, że każde państwo, które staje się członkiem Unii Europejskiej może związać się postanowieniami tej Konwencji poprzez przystąpienie, w przypadku którego w Rzeczypospolitej Polskiej, stosownie do art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443 oraz z 2002 r. Nr 216, poz. 1824) stosuje się przepisy tej ustawy dotyczące ratyfikacji lub zatwierdzenia umowy międzynarodowej.

W Konwencji Dublińskiej uregulowano m.in. kryteria określania państwa odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o azyl, tryb wymiany informacji między państwami, ochronę danych osobowych cudzoziemców i ogólne zasady postępowania przy przekazywaniu wniosku innemu państwu. Należy podkreślić, że „wniosek o azyl”, zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. a Konwencji Dublińskiej, oznacza wniosek cudzoziemca o zapewnienie mu ochrony w postaci nadania mu statusu uchodźcy, w rozumieniu Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, sporządzonej w Genewie dnia 28 lipca 1951 r. (Dz. U. z 1991 r. Nr 119, poz. 515 i 516). Na określenie tego rodzaju ochrony udzielanej cudzoziemcom ustawa z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 128, poz. 1176) posługuje się pojęciem „statusu uchodźcy”. Aby uniknąć odmiennej terminologii, niż stosowana w Konwencji Dublińskiej, w dalszej części uzasadnienia używane będzie pojęcie „azylu”, w znaczeniu, jakie nadaje tej instytucji przedmiotowa Konwencja w zakresie dotyczącym przepisów europejskich. Natomiast przy opisywaniu wewnętrznych regulacji stosowane będzie pojęcie „statusu uchodźcy”, zgodnie z nazewnictwem ustawowym.

Uzupełnienie postanowień konwencyjnych stanowią decyzje wydawane przez Komitet, ustanowiony na mocy art. 18 Konwencji Dublińskiej, składający się

z przedstawicieli państw członkowskich, po jednym przedstawicielu każdego rządu. Decyzją nr 1/97 z dnia 9 września 1997 r. Komitet uszczegółowił procedurę przekazywania wniosku azylowego. Do decyzji dołączono dwa aneksy, w których określono wzór formularza używanego w procedurze określania państwa, na którym ciąży obowiązek rozpoznania wniosku oraz wykaz dopuszczalnych środków dowodowych i ich znaczenie. W Decyzji nr 1/98 z dnia 30 czerwca 1998 r. zawarto postanowienia dotyczące wymiany danych dotyczących cudzoziemców pomiędzy państwami.

Na mocy rozporządzenia Rady Unii Europejskiej 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. o ustanowieniu kryteriów i mechanizmów określania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku azylowego, złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego, tzw. „Dublin II”, przedmiot regulacji Konwencji został włączony do porządku prawnego Unii Europejskiej. Tym samym, rozporządzenie Rady Unii Europejskiej zastąpiło normy konwencyjne, a stanowiąc część prawa wtórnego wspólnotowego podlega bezpośredniemu stosowaniu w państwach członkowskich Unii Europejskiej. W Traktacie Amsterdamskim zastrzeżono jednak prawo Królestwa Danii, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Irlandii do odmowy związania się aktami prawa unijnego w obszarze wiz, azylu, imigracji i innych dziedzin związanych ze swobodnym przepływem osób. Spośród tych państw jedynie Królestwo Danii skorzystało z tego prawa w odniesieniu do powyższego rozporządzenia. W tym stanie rzeczy, w stosunkach z Królestwem Danii pozostałe państwa członkowskie Unii Europejskiej są w dalszym ciągu związane postanowieniami Konwencji Dublińskiej. Rzeczpospolita Polska jako członek Unii Europejskiej będzie związana rozporządzeniem 343/2003. Aby jednak zapewnić stosowanie przepisów określających, które z państw jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl w relacjach między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Danii konieczna jest ratyfikacja Konwencji Dublińskiej.

Swobodny przepływ osób w krajach Unii Europejskiej bezsprzecznie prowadzi do zwiększenia aktywności migracyjnej cudzoziemców, w tym także osób składających wnioski azylowe. Z tego względu konieczne jest istnienie uregulowań, które zapobiegałyby wszczynaniu procedury azylowej w kilku państwach europejskich równocześnie lub kolejno. Celem tych uregulowań jest również niedopuszczenie do sytuacji, gdy ze względów formalnych żadne z państw członkowskich nie uważa siebie za właściwe do rozpatrywania wniosku o azyl. Z tych powodów stan prawny w tym zakresie musi się odznaczać jasnością i komplementarnością. Z uwagi na aspekt współpracy międzynarodowej, wskazanym jest, by

wszystkie kraje członkowskie Unii Europejskiej były związane tymi samymi normami. Przystąpienie do Konwencji Dublińskiej ma także wymiar polityczny.

Głównym skutkiem ratyfikacji Konwencji Dublińskiej będzie zobowiązanie Rzeczypospolitej Polskiej do rozpatrywania, w sytuacjach określonych w Konwencji, wniosków azylowych złożonych w Królestwie Danii. Zobowiązanie to ma charakter wzajemny, co oznacza, że także to państwo jest zobligowane przejąć od Rzeczypospolitej Polskiej wniosek azylowy na zasadach określonych w Konwencji.

Postanowienia Konwencji Dublińskiej będą dotyczyć organu, w którego zakresie pozostają sprawy o nadanie statusu uchodźcy, czyli Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców, a także cudzoziemców ubiegających się o azyl, jeśli właściwe do rozpatrzenia wniosku, złożonego w Rzeczypospolitej Polskiej, jest Królestwo Danii lub też, gdy cudzoziemiec złożył wniosek w Królestwie Danii, a właściwa w tej sprawie jest Rzeczpospolita Polska.

Ratyfikacja Konwencji Dublińskiej nie wiąże się z koniecznością wprowadzenia żadnych zmian i uzupełnień w polskich przepisach regulujących zasady nadawania statusu uchodźcy. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 128, poz. 1176) wprowadzono nowe rozwiązania, umożliwiające stosowanie zarówno rozporządzenia Rady Unii Europejskiej 343/2003, jak i Konwencji Dublińskiej. Przewidziano możliwość odmowy nadania statusu uchodźcy z powodu oczywistej bezzasadności wniosku, gdy wniosek o nadanie statusu uchodźcy daje podstawy do uznania, że inne państwo jest odpowiedzialne za jego rozpatrzenie. W przepisach proceduralnych ustawodawca uwzględnił fakt, że właściwe do rozpatrzenia wniosku o nadanie statusu uchodźcy może być inne państwo. W art. 24 ust. 1 pkt 4 ustawy nałożono na organ przyjmujący wniosek o nadanie statusu uchodźcy obowiązek uzyskania informacji niezbędnych do ustalenia tego państwa.

Realizacja postanowień Konwencji Dublińskiej wymaga poniesienia dodatkowych kosztów związanych z rozpatrywaniem większej ilości spraw o nadanie statusu uchodźcy. Jakkolwiek w chwili obecnej nie jest możliwe określenie, jakich nakładów będzie wymagać stosowanie jej postanowień, to domniemywać można, że nie będą to znaczące kwoty. Wysokość kosztów jest bowiem zależna przede wszystkim od ilości spraw przejętych przez stronę polską do rozpatrzenia, a ich głównym składnikiem są świadczenia socjalne dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy (ok. 1 100 zł miesięcznie na

osobę). Ponieważ Rzeczpospolita Polska nie graniczy z Królestwem Danii, założyć można, że ruch migracyjny cudzoziemców między Rzeczpospolitą Polską a tym krajem będzie miał charakter sporadyczny.

Inne nakłady finansowe wiążą się z koniecznością utworzenia w Urzędzie do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców wyspecjalizowanej komórki organizacyjnej, do której zadań będzie należeć rozpatrywanie spraw związanych z realizacją postanowień rozporządzenia Rady Unii Europejskiej 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. o ustanowieniu kryteriów i mechanizmów określania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku azylowego, złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego oraz Konwencji Dublińskiej. Opracowując założenia budżetu na rok 2004 zaproponowano na ten cel środki w wysokości 397 tys. zł. Zaplanowane wydatki na organizację tej komórki będą pochodzić z budżetu państwa, z części 42 – Sprawy wewnętrzne, ze środków będących w dyspozycji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców. Wejście w życie postanowień Konwencji Dublińskiej nie spowoduje innych skutków finansowych w postaci zmniejszenia dochodów podmiotów sektora finansów publicznych lub zwiększenia ich wydatków, ani też dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

W związku z tym, że postanowienia Konwencji dotyczą spraw regulowanych przez ustawę o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z późn. zm.), związanie Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniami Konwencji nastąpi w drodze ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie w trybie art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., stanowiącego, że jeśli umowa dotyczy spraw uregulowanych w ustawie lub w których Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej wymaga ustawy dokonuje się jej ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie. Należy zastrzec, że przystąpienie do Konwencji Dublińskiej, a więc jej ratyfikacja, może nastąpić, zgodnie z art. 21 ust. 1 Konwencji, dopiero po uzyskaniu członkostwa w Unii Europejskiej. Wobec tego, aby umożliwić jak najszybsze uzyskanie mocy obowiązującej Konwencji Dublińskiej w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej, a tym samym efektywne działanie systemu przekazywania wniosków azylowych między wszystkimi państwami członkowskimi Unii Europejskiej, należy przed dniem 1 maja 2004 r. doprowadzić do takiego etapu procedurę ratyfikacyjną, aby z dniem akcesji do Unii Europejskiej możliwe było niezwłoczne przekazanie podpisanych przez Prezydenta dokumentów ratyfikacyjnych

depozytariuszowi Konwencji, którym jest Rząd Irlandii. Wejście w życie postanowień Konwencji Dublińskiej w stosunku do naszego kraju nastąpi w pierwszym dniu trzeciego miesiąca po złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego.

WYKAZ PAŃSTW STRON KONWENCJI OKREŚLAJĄCEJ PAŃSTWO
ODPOWIEDZIALNE ZA ROZPATRYWANIE WNIOSKÓW O AZYL
ZŁOŻONYCH W JEDNYM Z PAŃSTW CZŁONKOWSKICH WSPÓLNOT
EUROPEJSKICH, PODPISANEJ W DUBLINIE 15 czerwca 1990 r.

NAZWA PAŃSTWA	DATA RATYFIKACJI (LUB ZATWIERDZENIA) KONWENCJI DUBLIŃSKIEJ	DATA WEJŚCIA W ŻYCIE KONWENCJI W STOSUNKU DO POSZCZEGÓLNYCH PAŃSTW
Królestwo Belgii	19.08.1995	1.09.1997
Królestwo Danii	13.06.1991	1.09.1997
Republika Federalna Niemiec	21.09.1994	1.09.1997
Republika Grecka	3.02.1992	1.09.1997
Królestwo Hiszpanii	10.04.1995	1.09.1997
Republika Francuska	10.05.1994	1.09.1997
Irlandia	13.06.1997	1.09.1997
Republika Włoska	26.02.1993	1.09.1997
Wielkie Księstwo Luksemburga	22.07.1993	1.09.1997
Królestwo Niderlandów	13.06.1997 (zatwierdzenie)	1.09.1997
Republika Portugalska	19.02.1993	1.09.1997
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	1.07.1992	1.09.1997
Republika Austrii	29.07.1997	1.10.1997
Królestwo Szwecji	23.07.1997	1.10.1997
Republika Finlandii	31.10.1997	1.01.1998

KONWENCJA

wyznaczająca państwo odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o azyl złożonych w jednym z Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich

(97/C 254/01)

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW,

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA DANII,

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC,

PREZYDENT REPUBLIKI GRECKIEJ,

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL HISZPANII,

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ,

PREZYDENT IRLANDII,

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ,

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ WIELKI KSIĄŻĘ LUKSEMBURGA,

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW,

PREZYDENT REPUBLIKI PORTUGALSKIEJ,

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ,

MAJĄC NA UWADZE cel, ustalony na posiedzeniu Rady Europejskiej w Strasburgu dnia 8 i 9 grudnia 1989 r., dotyczący harmonizacji ich polityk dotyczących azylu;

ZDECYDOWANI, podtrzymując wspólną tradycję humanitaryzmu, zagwarantować uchodźcom właściwą ochronę zgodnie z postanowieniami Konwencji Genewskiej z dnia 28 lipca 1951 r., zmienionej Protokołem Nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r. dotyczącej statusu uchodźców, dalej zwanych odpowiednio „Konwencją Genewską” i „Protokołem Nowojorskim”;

UWZGLĘDNIAJĄC wspólny cel, jakim jest obszar bez granic wewnętrznych, w którym w szczególności zostanie zapewniony swobodny przepływ osób, zgodnie z postanowieniami Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, zmienionego Jednolitym Aktem Europejskim:

ŚWIADOMI potrzeby, w dążeniu do tego celu, podjęcia środków w celu uniknięcia jakichkolwiek sytuacji, w których osoby ubiegające się o azyl zbyt długo trzymane są w

niepewności, co do prawdopodobnego wyniku rozpatrzenia ich wniosków, oraz w trosce o to, by zagwarantować wszystkim osobom ubiegającym się o azyl, że ich wnioski zostaną rozpatrzone przez jedno z Państw Członkowskich oraz zapewnienia, że nie będą odsyłane kolejno z jednego do drugiego Państwa Członkowskiego w sytuacji, gdy żadne z nich nie uznaje się za państwo właściwe dla rozpatrzenia wniosku o azyl;

PRAGNĄC kontynuować dialog prowadzony z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do spraw uchodźców w celu osiągnięcia wyżej wymienionych celów;

ZDECYDOWANI ściśle współpracować przy stosowaniu postanowień niniejszej Konwencji przy pomocy różnych środków, włącznie z wymianą informacji,

POSTANOWILI ZAWRZEĆ NINIEJSZĄ KONWENCJĘ I W TYM CELU POWOŁALI JAKO SWYCH PEŁNOMOCNIKÓW:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW,

Melchiora WATHELETA

Wicepremiera, Ministra Sprawiedliwości, Małych i Średnich Przedsiębiorców oraz osób pracujących na własny rachunek

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA DANII,

Hansa ENGELLA

Ministra Sprawiedliwości

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC,

Dr. Helmuta RÜCKRIEGELA

Ambasadora Republiki Federalnej Niemiec w Dublinie

Wolfganga SCHÄUBLE

Federalnego Ministra Spraw Wewnętrznych

PREZYDENT REPUBLIKI GRECKIEJ,

Ioannisa VASSILIADESA

Ministra Porządku Publicznego

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL HISZPANII,

José Luisa CORCUERĘ

Ministra Spraw Wewnętrznych

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ,

Pierre'a JOXE'A

Ministra Spraw Wewnętrznych

PREZYDENT IRLANDII,

Raya BURKE'A

Ministra Sprawiedliwości i Ministra Łączności

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ,

Antonio GAVE

Ministra Spraw Wewnętrznych

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ WIELKI KSIAŻĘ LUKSEMBURGA,

Marca FISCHBACHA

Ministra Edukacji, Ministra Sprawiedliwości, Ministra Służby Cywilnej

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW,

Ernsta Mauritsa Henricusa HIRSCH BALLINA

Ministra Sprawiedliwości

PREZYDENT REPUBLIKI PORTUGALSKIEJ,

Manuela PEREIRE

Ministra Spraw Wewnętrznych

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ
BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ,

Davida WADDINGTONA

Sekretarza Stanu w Departamencie Spraw Wewnętrznych (Ministerstwo Spraw
Wewnętrznych)

Sir Nicholasa Maxted FENNA, KCMG

Ambasadora Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w
Dublinie

KTÓRZY, po wymianie swych pełnomocnictw uznanych za należyte i sporządzone w właściwej formie,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

1. Do celów niniejszej Konwencji:
 - a) „Cudzoziemiec” oznacza jakąkolwiek osobę inną, niż obywatel Państwa Członkowskiego;
 - b) „Wniosek o azyl” oznacza prośbę, zgodnie z którą cudzoziemiec zabiega o ochronę ze strony Państwa Członkowskiego, zgodnie z Konwencją Genewską, o nadanie mu statusu uchodźcy w rozumieniu artykułu 1 Konwencji Genewskiej, zmienionej Protokołem Nowojorskim;
 - c) „Osoba ubiegająca się o azyl” oznacza cudzoziemca, który złożył wniosek o azyl, wobec którego nie została jeszcze podjęta ostateczna decyzja;
 - d) „Rozpatrzenie wniosku o azyl” oznacza wszelkie środki związane z rozpatrywaniem wniosku, decyzje oraz orzeczenia wydane przez właściwe władze w sprawie wniosku o azyl, z wyjątkiem procedur mających na celu wyznaczenie państwa odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o azyl zgodnie z niniejszą Konwencją;
 - e) „Zezwolenie na pobyt” oznacza każde zezwolenie wydane przez władze Państwa Członkowskiego upoważniające cudzoziemca do pobytu na jego terytorium, z wyjątkiem wiz oraz „zezwoleń na pobyt” wydanych w trakcie rozpatrywania wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt lub wniosku o azyl;
 - f) „Wiza wjazdowa” oznacza zezwolenie lub decyzję Państwa Członkowskiego umożliwiającą cudzoziemcowi wjazd na jego terytorium, z zastrzeżeniem spełnienia innych warunków dotyczących wjazdu;
 - g) „Wiza tranzytowa” oznacza zezwolenie lub decyzję Państwa Członkowskiego umożliwiającą cudzoziemcowi tranzyt przez jego terytorium lub przejście przez strefę tranzytową portu lub lotniska, z zastrzeżeniem spełnienia innych warunków tranzytu.
2. Rodzaj wizy poddany jest ocenie w świetle definicji określonych w ustępie 1 litera f) i g).

Artykuł 2

Państwa Członkowskie potwierdzają swoje zobowiązania wynikające z Konwencji Genewskiej, zmienionej Protokołem Nowojorskim, bez jakichkolwiek ograniczeń terytorialnych dotyczących zakresu postanowień Konwencji Genewskiej, oraz swoje zobowiązanie do współpracy ze służbami Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców w trakcie wprowadzania tych postanowień w życie.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zobowiązują się do rozpatrzenia każdego wniosku o azyl, złożonego przez cudzoziemca w jakimkolwiek z nich na granicy lub na ich terytorium.
2. Powyższy wniosek zostaje rozpatrzony przez jedno Państwo Członkowskie, wyznaczone zgodnie z kryteriami zdefiniowanymi w niniejszej Konwencji. Kryteria określone w artykułach 4-8 stosuje się w kolejności, w jakiej są wymienione.
3. Powyższy wniosek zostaje rozpatrzony przez dane państwo zgodnie z jego prawem wewnętrznym i zobowiązaniami międzynarodowymi.
4. Każde Państwo Członkowskie ma prawo do rozpatrzenia wniosku o azyl złożonego przez cudzoziemca nawet, jeżeli za rozpatrywanie takiego wniosku nie jest odpowiedzialne zgodnie z kryteriami określonymi w niniejszej Konwencji, pod warunkiem wyrażenia zgody przez osobę ubiegającą się o azyl.

Państwo Członkowskie odpowiedzialne zgodnie z kryteriami wspomnianymi powyżej, zostaje wówczas zwolnione ze swoich zobowiązań, które zostają przeniesione na Państwo Członkowskie, które wyraziło życzenie rozpatrzenia wniosku. Państwo to poinformuje Państwo Członkowskie odpowiedzialne zgodnie ze wspomnianymi kryteriami, że wniosek taki został przekazany mu do rozpatrzenia.

5. Każde Państwo Członkowskie zachowuje prawo, zgodnie z jego prawem wewnętrznym, do odesłania osoby ubiegającej się o azyl do państwa trzeciego, zgodnie z postanowieniami Konwencji Genewskiej, zmienionej Protokołem Nowojorskim.
6. Proces wyznaczania Państwa Członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o azyl zgodnie z niniejszą Konwencją rozpocznie się gdy tylko wniosek o azyl zostanie po raz pierwszy złożony w Państwie Członkowskim.
7. Osoba ubiegająca się o azyl, przebywająca w innym Państwie Członkowskim i tam składająca wniosek o azyl po wycofaniu swojego wniosku w trakcie procesu wyznaczania państwa odpowiedzialnego zostaje przyjęta z powrotem, na warunkach ustanowionych w artykule 13, przez Państwo Członkowskie, w którym wniosek o azyl został złożony, w celu zakończenia procesu określenia państwa odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o azyl.

Zobowiązanie to ustaje, jeżeli osoba ubiegająca się o azyl od tamtej pory opuściła terytorium Państw Członkowskich na okres, co najmniej trzech miesięcy lub otrzymała od któregośkolwiek Państwa Członkowskiego zezwolenie na pobyt ważne dłużej niż trzy miesiące.

Artykuł 4

W przypadku, gdy członek rodziny osoby ubiegającej się o azyl posiada uznany status uchodźcy w rozumieniu Konwencji Genewskiej, zmienionej Protokołem Nowojorskim, w którymkolwiek Państwie Członkowskim i przebywa legalnie w tym Państwie, Państwo to jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku, jeżeli jest to zgodne z życzeniem zainteresowanych osób.

Członkiem rodziny, o którym mowa powyżej, nie może być osoba inna, niż współmałżonek osoby ubiegającej się o azyl lub jej lub jego niepełnoletnie dziecko poniżej osiemnastego roku życia, niepozostające w związku małżeńskim lub też ojciec lub matka osoby ubiegającej się o azyl w sytuacji, gdy jest nią niepełnoletnie dziecko poniżej osiemnastego roku życia, niepozostające w związku małżeńskim.

Artykuł 5

1. W przypadku, gdy osoba ubiegająca się o azyl posiada ważne zezwolenie na pobyt, Państwo Członkowskie, które wydało zezwolenie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl.
2. W przypadku, gdy osoba ubiegająca się o azyl posiada ważną wizę, Państwo Członkowskie, które wydało wizę jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl, z wyjątkiem następujących sytuacji:
 - a) jeżeli wiza została wydana z pisemnego upoważnienia innego Państwa Członkowskiego, państwo to jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl. W przypadku, gdy którekolwiek z Państw Członkowskich jako pierwsze skonsultuje się z władzami centralnymi innego Państwa Członkowskiego, między innymi z powodów bezpieczeństwa, zgoda tego drugiego nie będzie stanowić pisemnego upoważnienia w rozumieniu niniejszego postanowienia.
 - b) w przypadku, gdy osoba ubiegająca się o azyl posiada wizę tranzytową i składa swój wniosek w innym Państwie Członkowskim, w którym nie podlega wymogom wizowym, państwo to odpowiedzialne jest za rozpatrzenie wniosku o azyl.
 - c) w przypadku, gdy osoba ubiegająca się o azyl posiada wizę tranzytową i składa swój wniosek w państwie, które wydało mu swoją wizę, i które otrzymało pisemne potwierdzenie ze strony władz dyplomatycznych i konsularnych Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia, że cudzoziemiec, wobec którego odstąpiono od wymogów wizowych, spełnił warunki wjazdu do tego państwa, to ostatnie państwo jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl.
3. W przypadku, gdy osoba ubiegająca się o azyl posiada więcej niż jedno ważne zezwolenie na pobyt lub wizę wydaną przez inne Państwa Członkowskie, odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o azyl przejęta jest przez Państwa Członkowskie w następującym porządku:
 - a) państwo, które wydało zezwolenie na pobyt przyznające prawo do najdłuższego okresu pobytu lub w przypadku, gdy okresy ważności zezwoleń są identyczne, państwo, które wydało zezwolenie na pobyt o najpóźniejszej dacie utraty ważności;
 - b) państwo, które wydało wizę o najpóźniejszej dacie upływu ważności w przypadku, gdy różne wizy są tego samego typu;
 - c) w przypadku, gdy wizy są różnego rodzaju, państwo, które wydało wizę o najdłuższym okresie ważności lub w przypadku, gdy okresy ważności są identyczne, państwo, które wydało wizę o najpóźniejszej dacie utraty ważności. Niniejsze postanowienie nie ma zastosowania w przypadku, gdy osoba ubiegająca się o azyl posiada, co najmniej jedną

wizę tranzytową, wydaną po przedstawieniu wizy wjazdowej do innego Państwa Członkowskiego. W takim przypadku to Państwo Członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku.

4. W przypadku, gdy osoba ubiegająca się o azyl posiada jedno lub więcej zezwoleń na pobyt, które utraciły ważność nie wcześniej niż dwa lata wstecz lub, jedną lub więcej wiz, które utraciły ważność nie wcześniej niż sześć miesięcy wstecz i umożliwiły osobie ubiegającej się o azyl faktyczny wjazd na terytorium Państwa Członkowskiego, postanowienia ustępów 1, 2 i 3 niniejszego artykułu stosuje się w okresie, w którym cudzoziemiec nie opuścił terytorium Państw Członkowskich.

W przypadku, gdy osoba ubiegająca się o azyl posiada jedno lub więcej zezwoleń na pobyt, które utraciły ważność wcześniej niż dwa lata wstecz, lub jedną lub więcej wiz, które utraciły ważność wcześniej, niż sześć miesięcy wstecz i umożliwiły osobie ubiegającej się o azyl wjazd na terytorium Państwa Członkowskiego oraz w przypadku, gdy cudzoziemiec nie opuścił terytorium Wspólnoty, Państwo Członkowskie, w którym wniosek został złożony jest odpowiedzialne za jego rozpatrzenie.

Artykuł 6

Jeżeli można udowodnić, że osoba ubiegająca się o azyl nielegalnie przekroczyła granicę Państwa Członkowskiego drogą lądową, morską lub powietrzną, przybywając z państwa niebędącego Państwem Członkowskim Wspólnot Europejskich, Państwo Członkowskie, którego granice osoba ta przekroczyła, jest państwem odpowiedzialnym za rozpatrzenie wniosku o azyl.

Jednakże powyższe państwo przestaje ponosić taką odpowiedzialność, jeżeli udowodniono, że osoba ubiegająca się o azyl mieszkała w Państwie Członkowskim, w którym złożono wniosek o azyl, co najmniej przez sześć miesięcy przed złożeniem takiego wniosku. W takim przypadku to ostatnie Państwo Członkowskie będzie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl.

Artykuł 7

1. Odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o azyl spoczywa na Państwie Członkowskim odpowiedzialnym za kontrolowanie wjazdu cudzoziemców na terytorium Państw Członkowskich z wyjątkiem sytuacji, w której po legalnym wjeździe na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym jest zwolniony z obowiązku wizowego, cudzoziemiec składa wniosek o azyl w innym Państwie Członkowskim, w którym również zwolniony jest z posiadania wizy wjazdowej na jego terytorium. W takim przypadku to drugie państwo jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl.

2. Do czasu wejścia w życie umowy między Państwami Członkowskimi w sprawie ustaleń dotyczących przekraczania granic zewnętrznych, Państwo Członkowskie, które zezwala na bezwizowy tranzyt przez strefę tranzytową swoich lotnisk, nie jest uważane za państwo odpowiedzialne za kontrolę wjazdową w odniesieniu do podróżnych, którzy nie opuścili strefy tranzytowej.

3. W przypadku, gdy wniosek o azyl jest złożony podczas tranzytu na lotnisku Państwa Członkowskiego, państwo to jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku.

Artykuł 8

W przypadku, gdy nie można wyznaczyć Państwa Członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o azyl na podstawie innych kryteriów wymienionych w niniejszej Konwencji, odpowiedzialnym za rozpatrzenie wniosku o azyl jest pierwsze Państwo Członkowskie, w którym wniosek ten został złożony.

Artykuł 9

Każde Państwo Członkowskie, nawet państwo, które nie jest odpowiedzialne, zgodnie z kryteriami ustalonymi w niniejszej Konwencji, za rozpatrzenie wniosku o azyl, z powodów humanitarnych, uzasadnionych w szczególności sprawami rodzinnymi lub kulturowymi, może rozpatrzyć wniosek o azyl na żądanie innego Państwa Członkowskiego pod warunkiem, że osoba ubiegająca się o azyl wyrazi takie życzenie.

Jeżeli Państwo Członkowskie, do którego skierowane jest żądanie, wyrazi zgodę, odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku zostaje przeniesiona na nie.

Artykuł 10

1. Państwo Członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl zgodnie z kryteriami wymienionymi w niniejszej Konwencji jest zobowiązane do:

- a) przejęcia odpowiedzialności, na warunkach określonych w artykule 11, za osobę ubiegającą się o azyl, która złożyła wniosek o azyl w innym Państwie Członkowskim,
- b) zakończenia rozpatrzenia wniosku o azyl,
- c) ponownego zezwolenia na wjazd lub ponownego przyjęcia, na warunkach określonych w artykule 13, osoby ubiegającej się o azyl, której wniosek jest rozpatrywany, a która przebywa niezgodnie z przepisami w innym Państwie Członkowskim,
- d) ponownego przyjęcia, na warunkach określonych w artykule 13, osoby ubiegającej się o azyl, która wycofała wniosek o azyl w trakcie jego rozpatrywania i złożyła wniosek w innym Państwie Członkowskim,
- e) ponownego przyjęcia, na warunkach określonych w artykule 13, cudzoziemca, którego wniosek został odrzucony i który przebywa niezgodnie z przepisami w innym Państwie Członkowskim.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie wydaje osobie ubiegającej się o azyl zezwolenie na pobyt, ważne dłużej niż trzy miesiące, obowiązki określone w ustępie 1 litera a - e zostają przeniesione na to Państwo Członkowskie.

3. Zobowiązania określone w ustępie 1 litera a - d nie mają zastosowania, jeżeli cudzoziemiec opuścił terytorium Państw Członkowskich na okres, co najmniej trzech miesięcy.

4. Zobowiązania określone w ustępie 1 litera d i e przestają mieć zastosowanie, jeżeli państwo odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl, w rezultacie wycofania lub odrzucenia wniosku, podejmuje i wprowadza w życie środki niezbędne do powrotu cudzoziemca do państwa pochodzenia lub do innego państwa, do którego cudzoziemiec może legalnie się udać.

Artykuł 11

1. Jeżeli Państwo Członkowskie, w którym został złożony wniosek o azyl uzna, że inne Państwo Członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku, może, tak szybko jak to możliwe i w każdym przypadku w ciągu sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku, wezwać drugie Państwo Członkowskie do przejęcia odpowiedzialności za osobę ubiegającą się o azyl.

Jeżeli żądanie o przejęcie odpowiedzialności nie zostaje złożone w terminie sześciu miesięcy, odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o azyl spoczywa na państwie, w którym taki wniosek został złożony.

2. Żądanie przejęcia odpowiedzialności zawiera wskazania umożliwiające władzom innego Państwa Członkowskiego upewnienie się, co do jego odpowiedzialności na podstawie kryteriów ustanowionych w niniejszej Konwencji.

3. Państwo odpowiedzialne zgodnie z tymi kryteriami wyznaczone jest na podstawie okoliczności istniejących w momencie, w którym osoba ubiegająca się o azyl po raz pierwszy złożyła wniosek w Państwie Członkowskim.

4. Państwo Członkowskie ogłasza stanowisko w sprawie żądania w terminie trzech miesięcy od otrzymania roszczenia. Zaniechanie działania w powyższym terminie równoznaczne jest z przyjęciem roszczenia.

5. Przekazanie osoby ubiegającej się o azyl z Państwa Członkowskiego, w którym wniosek został złożony, do Państwa Członkowskiego ponoszącego odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku nie może nastąpić później, niż miesiąc po przyjęciu żądania przejęcia odpowiedzialności lub miesiąc po zakończeniu jakiegokolwiek postępowania wszczętego przez cudzoziemca kwestionującego decyzję o przekazaniu, jeżeli powyższe postępowanie ma charakter zawieszający.

6. Środki podjęte na podstawie artykułu 18 mogą następnie ustalać szczegóły procedury, zgodnie z którą ubiegający się o azyl zostają objęci odpowiedzialnością.

Artykuł 12

Jeżeli wniosek o azyl został złożony do właściwych władz Państwa Członkowskiego przez osobę, która przebywa na terytorium innego Państwa Członkowskiego, wyznaczenie Państwa Członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o azyl należy do Państwa Członkowskiego, na którego terytorium przebywa osoba ubiegająca się o azyl. Państwo to jest niezwłocznie informowane przez Państwo Członkowskie, które otrzymało wniosek, a następnie, w celu zastosowania niniejszej Konwencji, uznane zostaje za Państwo Członkowskie, w którym został złożony wniosek o azyl.

Artykuł 13

1. Osoba ubiegająca się o azyl zostaje ponownie przyjęta w przypadkach przewidzianych w artykule 3 ustęp 7 oraz w artykule 10, w sposób następujący:

- a) żądanie ponownego przyjęcia osoby ubiegającej się o azyl musi zawierać wskazania umożliwiające państwu, w którym złożono żądanie, upewnienie się, że jest państwem odpowiedzialnym, zgodnie z artykułem 3 ustęp 7 oraz z artykułem 10;
- b) państwo wezwane do ponownego przyjęcia osoby ubiegającej się o azyl odpowiada na żądanie w ciągu ośmiu dni od daty zwrócenia się do niego w tej sprawie. Jeżeli wspomniane państwo uzna odpowiedzialność, przyjmie z powrotem osobę ubiegającą się o azyl najszybciej, jak to będzie możliwe, najpóźniej miesiąc po udzieleniu zgody w tej sprawie.

2. Środki podjęte na podstawie artykułu 18 mogą w późniejszym terminie określić szczegóły procedury ponownego przyjęcia ubiegającego się o azyl.

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie prowadzą wzajemną wymianę w odniesieniu do:

- wewnętrznych przepisów prawnych, jak też praktyki stosowanej w sprawach dotyczących azylu,
- danych statystycznych dotyczących liczby przybywających miesięcznie osób ubiegających się o azyl, w podziale na przynależność państwową. Powyższe informacje są przekazywane kwartalnie, za pośrednictwem Sekretariatu Generalnego Rady Wspólnot Europejskich, który pilnuje, aby informacje zostały przekazane Państwom Członkowskim oraz Komisji Wspólnot Europejskich oraz Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców.

2. Państwa Członkowskie mogą prowadzić wzajemną wymianę w odniesieniu do:

- ogólnych informacji w zakresie nowych tendencji dotyczących wniosków o udzielenie azylu,
- ogólnych informacji w zakresie sytuacji w państwach pochodzenia lub państw, z których przybyły osoby ubiegające się o azyl.

3. Jeżeli Państwo Członkowskie dostarczające informacji określonych w ustępie 2 życzy sobie, aby były one utrzymane w tajemnicy, inne Państwa Członkowskie stosują się do tego życzenia.

Artykuł 15

1. Każde Państwo Członkowskie podaje do wiadomości każdego Państwa Członkowskiego, które tego zażądało, informacje w indywidualnych przypadkach, jeżeli są one niezbędne w celu:

- ustalenia Państwa Członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o azyl,
- rozpatrzenia wniosku o azyl,
- wykonania jakichkolwiek zobowiązań wynikających z niniejszej Konwencji.

2. Powyższe informacje mogą wyłącznie obejmować:

- dane osobowe osoby ubiegającej się o azyl oraz, gdy sytuacja tego wymaga, członków rodziny (pełne imię i nazwisko oraz, w razie potrzeby, poprzednie imię i nazwisko; przecziska lub pseudonimy; narodowość, obecną i poprzednią, datę i miejsce urodzenia),
- dokumenty dotyczące tożsamości i dokumenty podróży (referencje, okres ważności, data wydania dokumentu, organ wydający dokument, miejsce wydania itd.),
- inne informacje konieczne do ustalenia tożsamości osoby ubiegającej się o azyl,
- miejsca zamieszkania oraz trasy odbytych podróży,
- zezwolenia na pobyt lub wizy wydane przez Państwo Członkowskie,
- miejsce złożenia wniosku o azyl,
- data złożenia poprzedniego wniosku o azyl, data złożenia obecnego wniosku o azyl, etap, na jakim znajduje się postępowanie i decyzję, jeżeli została podjęta.

3. Ponadto Państwo Członkowskie może zwrócić się do innego Państwa Członkowskiego o udzielenie informacji, na jakiej podstawie ubiegający się o azyl opiera swój wniosek oraz, w razie potrzeby, informacji o podstawach jakichkolwiek decyzji podjętych w sprawie ubiegającego się o azyl. Państwo Członkowskie, od którego żąda się powyższych informacji podejmuje decyzję o ich udzieleniu lub nie. W każdym przypadku przekazanie żądanych informacji wymaga zgody ubiegającego się o azyl.

4. Powyższa wymiana informacji zostaje przeprowadzona na wniosek Państwa Członkowskiego i może nastąpić jedynie pomiędzy władzami, o których wyznaczeniu przez każde Państwo Członkowskie powiadomiło Komitet na mocy artykułu 18.

5. Wymieniane informacje mogą zostać wykorzystane jedynie w celach określonych w ustępie 1. W każdym Państwie Członkowskim powyższe informacje mogą zostać przekazane jedynie organom władzy i sądom, którym powierzono:

- określenie Państwa Członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o azyl,
- rozpatrzenie wniosku o azyl,
- wprowadzenie w życie jakichkolwiek zobowiązań wynikających z niniejszej Konwencji.

6. Państwo Członkowskie przekazujące informacje zapewnia, że są one precyzyjne i aktualne.

Jeżeli okaże się, że Państwo Członkowskie dostarczyło informacje nieprecyzyjne lub informacje, które nie powinny być zostać przekazane, Państwo Członkowskie będące odbiorcą informacji zostaje o tym natychmiast powiadomione. Są one zobowiązane do skorygowania lub usunięcia powyższych informacji.

7. Osoba ubiegająca się o azyl ma prawo otrzymania, na żądanie, dotyczących jej informacji podlegających wymianie, przez okres czasu, w którym informacje są dostępne.

Jeżeli on lub ona ustali, że powyższa informacja jest nieprecyzyjna lub, że informacje nie powinny być zostać przekazane, on lub ona ma prawo do skorygowania lub usunięcia takich informacji, zgodnie z zasadami określonymi w ustępie 6.

8. W każdym zainteresowanym Państwie Członkowskim przekazywanie i otrzymywanie wymienianych informacji podlega zarejestrowaniu.

9. Informacje powyższe przechowywane są przez okres nie dłuższy niż jest to konieczne do realizacji celów, dla których nastąpiła ich wymiana. Konieczność ich przechowywania zostaje we właściwym czasie przeanalizowana przez zainteresowane Państwo Członkowskie.

10. W każdym przypadku informacje przekazywane w powyższy sposób objęte są takim samym stopniem ochrony, jakim chronione są podobne informacje w Państwie Członkowskim, będącym ich odbiorcą.

11. Jeżeli przetwarzanie danych nie następuje automatycznie, lecz jest dokonywane w innej formie, każde Państwo Członkowskie, przy pomocy środków skutecznej kontroli, podejmuje właściwe środki w celu zapewnienia zgodności z postanowieniem niniejszego artykułu. Państwo Członkowskie dysponujące organem monitorującym, o którym mowa w ustępie 12, może powierzyć mu zadania kontrolne.

12. Jeżeli co najmniej jedno Państwo Członkowskie zamierza dokonać komputeryzacji całości lub części informacji, o których mowa w ustępie 2 i 3, komputeryzacja jest możliwa jedynie, jeżeli zainteresowane państwa przyjęły przepisy prawne odnoszące się do takiego przetwarzania informacji, zapewniające stosowanie zasad Konwencji Strasburskiej z dnia 28 stycznia 1981 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych oraz, jeżeli powyższe państwa powierzyły właściwemu organowi krajowemu zadanie niezależnego monitorowania przetwarzania i wykorzystania danych przekazanych na mocy niniejszej Konwencji.

Artykuł 16

1. Każde Państwo Członkowskie może przedłożyć Komitetowi, o którym mowa w artykule 18, propozycje dotyczące rewizji niniejszej Konwencji w celu wyeliminowania trudności w jej stosowaniu.

2. Jeżeli rewizja lub uzupełnienie niniejszej Konwencji okażą się konieczne dla osiągnięcia celów określonych w artykule 8a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą; ze względu na fakt, że osiągnięcie wspomnianych celów w

szczegółności wiąże się z ustanowieniem zharmonizowanej polityki azylowej i wspólnej polityki wizowej, Państwo Członkowskie, które przewodniczy Radzie Wspólnot Europejskich organizuje zgromadzenie Komitetu, o którym mowa w artykule 18.

3. Każda rewizja lub uzupełnienie niniejszej Konwencji lub zmiana wprowadzona do Konwencji wymaga przyjęcia przez Komitet określony w artykule 18 i wchodzi w życie zgodnie z postanowieniami artykułu 22.

Artykuł 17

1. Jeżeli Państwo Członkowskie doświadcza większych trudności w wyniku zasadniczej zmiany okoliczności zaistniałych po zawarciu niniejszej Konwencji, państwo to może przedstawić sprawę na zgromadzeniu Komitetu, o którym mowa w artykule 18 tak, aby Komitet miał możliwość wprowadzenia w Państwach Członkowskich środków zaradczych wobec zaistniałej sytuacji lub przyjęcia takiej rewizji Konwencji lub wprowadzenia do niej zmian, które wydają się konieczne i które wejdą w życie zgodnie z postanowieniem artykułu 16 ustęp 3.

2. Jeżeli po upływie sześciu miesięcy, sytuacja, o której mowa w ustępie 1, nadal ma miejsce, Komitet, działając zgodnie z artykułem 18 ustęp 2, może upoważnić Państwo Członkowskie dotknięte zaistniałą zmianą okoliczności do czasowego zawieszenia stosowania postanowień niniejszej Konwencji, przy czym wspomniane zawieszenie nie może utrudniać osiągnięcia celów, o których mowa w artykule 8a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, ani też stać w sprzeczności z innymi zobowiązaniami międzynarodowymi Państw Członkowskich.

3. W okresie zawieszenia Komitet kontynuuje rozmowy zmierzające do rewizji postanowień niniejszej Konwencji, chyba że porozumienie zostało już osiągnięte.

Artykuł 18

1. W skład powołanego Komitetu wchodzi jeden przedstawiciel rządu każdego z Państw Członkowskich.

Komitetowi przewodniczy Państwo Członkowskie, które przewodniczy Radzie Wspólnot Europejskich.

Komisja Wspólnot Europejskich może uczestniczyć w pracach Komitetu oraz grup roboczych określonych w ustępie 4.

2. Komitet zajmuje się badaniem, na wniosek co najmniej jednego Państwa Członkowskiego, wszelkich zagadnień natury ogólnej dotyczących stosowania lub interpretacji niniejszej Konwencji.

Komitet ustala środki określone w artykule 11 ustęp 6 oraz w artykule 13 ustęp 2 oraz udziela upoważnienia określonego w artykule 17 ustęp 2.

Komitet podejmuje decyzje o rewizji lub wprowadzeniu zmian do Konwencji na podstawie artykułu 16 oraz 17.

3. Decyzje Komitetu podejmowane są jednomyślnie, z wyjątkiem działania podjętego stosownie do artykułu 17 ustęp 2, w którym to przypadku Komitet podejmuje decyzje większością dwóch trzecich głosów swoich członków.

4. Komitet ustala swój regulamin i może powoływać grupy robocze.

Sekretariat Generalny Rady Wspólnot Europejskich zapewni funkcjonowanie sekretariatu Komitetu oraz grup roboczych.

Artykuł 19

W przypadku Królestwa Danii, postanowienia niniejszej Konwencji nie mają zastosowania do Wysp Owczych oraz do Grenlandii, chyba że Królestwo Danii złoży przeciwne oświadczenie. Takie oświadczenie może zostać złożone w dowolnym czasie w formie komunikatu skierowanego do rządu Irlandii, informującego o powyższym rządy innych Państw Członkowskich.

W przypadku Republiki Francuskiej, postanowienia niniejszej Konwencji stosuje się jedynie do europejskiego terytorium Republiki Francuskiej.

W przypadku Królestwa Niderlandów, postanowienia niniejszej Konwencji stosuje się jedynie do terytorium Królestwa Niderlandów w Europie.

W przypadku Zjednoczonego Królestwa postanowienia niniejszej Konwencji stosuje się jedynie do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej. Nie mają one zastosowania do europejskich terytoriów, za których stosunki zewnętrzne odpowiedzialne jest Zjednoczone Królestwo, chyba, że Zjednoczone Królestwo złoży przeciwne oświadczenie. Takie oświadczenie może zostać złożone w dowolnym czasie w drodze komunikatu skierowanego do rządu Irlandii, informującego o powyższym rządy innych Państw Członkowskich.

Artykuł 20

Niniejsza Konwencja nie będzie przedmiotem żadnych zastrzeżeń.

Artykuł 21

1. Do niniejszej Konwencji może przystąpić każde państwo, które stanie się członkiem Wspólnot Europejskich. Depozytariuszem dokumentów przystąpienia będzie Rząd Irlandii.

2. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie w stosunku do każdego państwa przystępującego do niej w pierwszym dniu trzeciego miesiąca następującego po złożeniu przez nie dokumentu przystąpienia.

Artykuł 22

1. Niniejsza Konwencja jest przedmiotem ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia. Depozytariuszem dokumentów ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia będzie rząd Irlandii.

2. Rząd Irlandii notyfikuje rządowi innych Państw Członkowskich o złożonych dokumentach ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia.

3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po złożeniu dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia przez ostatnie państwo sygnatariusza, które dokona tej czynności.

Państwo, w którym złożono dokumenty ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia notyfikuje Państwom Członkowskim datę wejścia w życie niniejszej Konwencji.

En fe de lo cual, los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Convenio.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne konvention.

Zu Urkund dessen haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter dieses Übereinkommen gesetzt.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι κάτωθι πληρεξούσιοι υπέγραψαν την παρούσα σύμβαση.

In witness whereof, the undersigned plenipotentiaries have hereunto set their hands.

En foi de quoi, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas de la présente convention.

Dá fhianú sin, chuir na Lánchumhachtaigh thíos-síithe a lámh leis an gCoinbhinsiún seo.

In fede di che, i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce alla presente convenzione.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden deze overeenkomst hebben ondertekend.

Em fé do que os plenipotenciários abaixo assinados apuseram as suas assinaturas no final da presente convenção.

Na dowód czego nizej podpisani, należycie upelnomocnieni, podpisali niniejszą Konwencję z upoważnienia rządów.

Hecho en Dublín el quince de junio de mil novecientos noventa, en un ejemplar único, en lenguas alemana, inglesa, danesa, española, francesa, griega, irlandesa, italiana, neerlandesa y portuguesa, dando fe asimismo los textos redactados en cada una de dichas lenguas depositados en los archivos del Gobierno de Irlanda que transmitirá una copia certificada conforme a cada uno de los Estados miembros.

Udfærdiget i Dublin, den femtende juni nitten hundrede og halvfems i ét eksemplar på dansk, engelsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk og tysk, hvilke tekster har samme gyldighed og deponeres i arkiverne hos Irlands regering, som sender en bekræftet kopi til hver af de andre medlemsstater.

Geschehen zu Dublin am fünfzehnten Juni neunzehnhundertneunzig, in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; sie wird im Archiv der Regierung von Irland hinterlegt, die den übrigen Mitgliedstaaten jeweils eine beglaubigte Abschrift übermittelt.

Έγινε στο Δουβλίνο στις δεκαπέντε Ιουνίου χίλια εννιακόσια ενενήντα, σε ένα μόνο αντίτυπο στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική και πορτογαλική γλώσσα. Τα κείμενα στις γλώσσες αυτές είναι εξίσου αυθεντικά και είναι κατατεθειμένα στα αρχεία της κυβέρνησης της Ιρλανδίας η οποία θα διαβιβάσει επικυρωμένο αντίγραφο σε κάθε κράτος μέλος.

Done at Dublin this fifteenth day of June in the year one thousand nine hundred and ninety, in a single original, in the Danish, Dutch, English, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, and Spanish languages, the texts drawn up in each of these languages being equally authentic and being deposited in the archives of the Government of Ireland which shall transmit a certified copy to each of the other Member States.

Fait à Dublin, le quinze juin mil neuf cent quatre-vingt-dix, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise et portugaise, les textes établis dans chacune de ces langues faisant également foi et étant déposés dans les archives du gouvernement d'Irlande qui transmettra une copie certifiée conforme à chacun des autres États membres.

Arna dhéanamh i mBaile Átha Cliath ar an gcúigiú lá déag de Mheitheamh sa bhliain míle naoi gcéad nócha, i scríbhinn bhunaidh amháin sa Bhéarla, sa Danmhairgis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis agus sa Spáinnis agus comhúdarás ag na téacsanna i ngach ceann de na teangacha sin; déanfar iad a thaisceadh i gcartlann Rialtas na hÉireann agus cuirfidh an Rialtas sin cóip dheimhnithe chuig gach ceann de na Ballstáit eile.

Fatto a Dublino, addì quindici giugno millenovecentonovanta, in esemplare unico, nelle lingue danese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola e tedesca, il cui testo in ciascuna di queste lingue fa ugualmente fede ed è depositato negli archivi del governo d'Irlanda che provvederà a rimetterne copia certificata conforme a ciascuno degli altri Stati membri.

Gedaan te Dublin, de vijftiende juni negentienhonderd negentig, in één exemplaar in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Spaanse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse en de Portugese taal, zijnde de teksten in elk van deze talen gelijkelijk authentiek en nedergelegd in het archief van de regering van Ierland, die een voor eensluitend gewaarmerkt afschrift daarvan toezendt aan alle overige lidstaten.

Feito em Dublin, em quinze de Junho de mil novecentos e noventa, num único exemplar, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa e portuguesa, fazendo fé qualquer dos textos, que serão depositados nos arquivos do Governo da Irlanda, que enviará uma cópia autenticada a cada um dos outros Estados - membros.

Sporządzono w Dublinie, dnia piętnastego czerwca tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego roku, w jednym egzemplarzu, którego teksty duński, holenderski, angielski, francuski, niemiecki, grecki, irlandzki, włoski, portugalski i hiszpański są jednakowo autentyczne, i który zostanie złożony w archiwach Rządu Irlandii, oraz którego uwierzytelnione kopie prześle się wszystkim Państwom Członkowskim.

Pour Sa Majesté le Roi des Belges

Voor Zijne Majesteit de Koning der Belgen

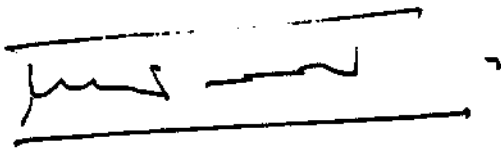
For Hendes Majestæt Danmarks Dronning

Für den Präsidenten der Bundesrepublik Deutschland

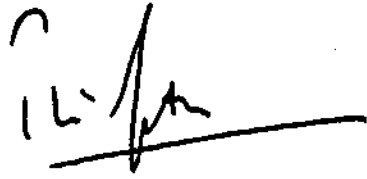
Για τον Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por Su Majestad el Rey de España

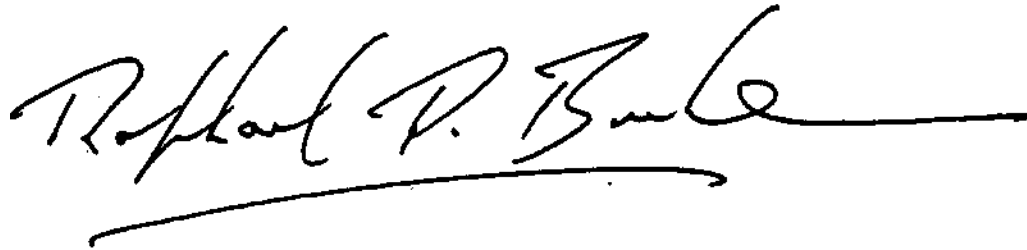

Pour le Président de la République française

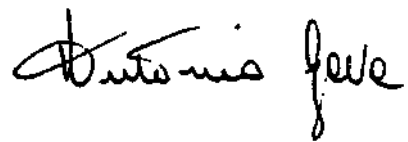

Thar ceann Uachtarán na hÉireann

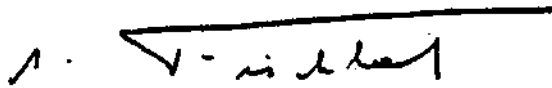
For the President of Ireland

Per il presidente della Repubblica italiana

Pour Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg

Voor Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden

Pelo Presidente da República Portuguesa

For Her Majesty the Queen of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

Law Wright

Richard Steen

CONVENTION
DETERMINING THE STATE RESPONSIBLE
FOR EXAMINING APPLICATIONS FOR ASYLUM LODGED IN
ONE OF THE MEMBER STATES OF THE EUROPEAN COMMUNITIES

CONV/ASILE/en 1

HIS MAJESTY THE KING OF THE BELGIANS,
HER MAJESTY THE QUEEN OF DENMARK,
THE PRESIDENT OF THE FEDERAL REPUBLIC OF GERMANY,
THE PRESIDENT OF THE HELLENIC REPUBLIC,
HIS MAJESTY THE KING OF SPAIN,
THE PRESIDENT OF THE FRENCH REPUBLIC,
THE PRESIDENT OF IRELAND,
THE PRESIDENT OF THE ITALIAN REPUBLIC,
HIS ROYAL HIGHNESS THE GRAND DUKE OF LUXEMBOURG,
HER MAJESTY THE QUEEN OF THE NETHERLANDS,
THE PRESIDENT OF THE PORTUGUESE REPUBLIC,
HER MAJESTY THE QUEEN OF THE UNITED KINGDOM OF GREAT BRITAIN AND NORTHERN
IRELAND.

ING REGARD to the objective, fixed by the European Council meeting in Strasbourg on 8 and 9 December 1989, of the harmonization of their asylum policies:

DETERMINED, in keeping with their common humanitarian tradition, to guarantee adequate protection to refugees in accordance with the terms of the Geneva Convention of 28 July 1951, as amended by the New York Protocol of 31 January 1967 relating to the Status of Refugees, hereinafter referred to as the "Geneva Convention" and the "New York Protocol" respectively;

CONSIDERING the joint objective of an area without internal frontiers in which the free movement of persons shall, in particular, be ensured, in accordance with the provisions of the Treaty establishing the European Economic Community, as amended by the Single European Act;

AWARE of the need, in pursuit of this objective, to take measures to avoid any situations arising, with the result that applicants for asylum are left in doubt for too long as regards the likely outcome of their applications and concerned to provide all applicants for asylum with a guarantee that their applications will be examined by one of the Member States and to ensure that applicants for asylum are not referred successively from one Member State to another without any of these States acknowledging itself to be competent to examine the application for asylum;

DESIRING to continue the dialogue with the United Nations High Commissioner for Refugees in order to achieve the above objectives;

DETERMINED to co-operate closely in the application of this Convention through various means, including exchanges of information,

HAVE DECIDED TO CONCLUDE THIS CONVENTION AND TO THIS END HAVE DESIGNATED AS
THEIR PLENIPOTENTIARIES:

HIS MAJESTY THE KING OF THE BELGIANS,

Melchior WATHELET

Deputy Prime Minister, Minister for Justice, Small and
Medium-sized Businesses and the Self-Employed

HER MAJESTY THE QUEEN OF DENMARK,

Hans ENGELL

Minister for Justice

THE PRESIDENT OF THE FEDERAL REPUBLIC OF GERMANY,

Dr Helmut RÜCKRIEGEL

Ambassador of the Federal Republic of Germany
at Dublin

Wolfgang SCHÄUBLE

Federal Minister for the Interior

THE PRESIDENT OF THE HELLENIC REPUBLIC,

Ioannis VASSILIADES

Minister for Public Order

HIS MAJESTY THE KING OF SPAIN,

José Luis CORCUERA

Minister for the Interior

THE PRESIDENT OF THE FRENCH REPUBLIC,

Pierre JOXE

Minister for the Interior

THE PRESIDENT OF IRELAND,

Ray BURKE

Minister for Justice and Minister for Communications

THE PRESIDENT OF THE ITALIAN REPUBLIC,

Antonio GAVA

Minister for the Interior

HIS ROYAL HIGHNESS THE GRAND DUKE OF LUXEMBOURG,

Marc FISCHBACH

Minister for Education, Minister for Justice,
Minister for the Civil Service

HER MAJESTY THE QUEEN OF THE NETHERLANDS,

Ernst Maurits Henricus HIRSCH BALLIN

Minister for Justice

THE PRESIDENT OF THE PORTUGUESE REPUBLIC,

Manuel PEREIRA

Minister for the Interior

HER MAJESTY THE QUEEN OF THE UNITED KINGDOM OF GREAT BRITAIN AND NORTHERN IRELAND,

David WADDINGTON

Secretary of State for the Home Department (Home Secretary)

Sir Nicholas Maxted FENN, KCMG

Ambassador of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland
at Dublin

WHO, having exchanged their Full Powers, found in good and due form,

HAVE AGREED AS FOLLOWS:

ARTICLE 1

1. For the purposes of this Convention:
 - (a) Alien means: any person other than a national of a Member State;
 - (b) Application for asylum means: a request whereby an alien seeks from a Member State protection under the Geneva Convention by claiming refugee status within the meaning of Article 1 of the Geneva Convention, as amended by the New York Protocol;
 - (c) Applicant for asylum means: an alien who has made an application for asylum in respect of which a final decision has not yet been taken;

CONV/ASILE/en 7

- (d) Examination of an application for asylum means: all the measures for examination, decisions or rulings given by the competent authorities on an application for asylum, except for procedures to determine the State responsible for examining the application for asylum pursuant to this Convention;
- (e) Residence permit means: any authorization issued by the authorities of a Member State authorizing an alien to stay in its territory, with the exception of visas and "stay permits" issued during examination of an application for a residence permit or for asylum;
- (f) Entry visa means: authorization or decision by a Member State to enable an alien to enter its territory, subject to the other entry conditions being fulfilled;
- (g) Transit visa means: authorization or decision by a Member State to enable an alien to transit through its territory or pass through the transit zone of a port or airport, subject to the other transit conditions being fulfilled.
2. The nature of the visa shall be assessed in the light of the definitions set out in paragraph 1, points (f) and (g).

ARTICLE 2

The Member States reaffirm their obligations under the Geneva Convention, as amended by the New York Protocol, with no geographic restriction of the scope of these instruments, and their commitment to co-operating with the services of the United Nations High Commissioner for Refugees in applying these instruments.

ARTICLE 3

1. Member States undertake to examine the application of any alien who applies at the border or in their territory to any one of them for asylum.
2. That application shall be examined by a single Member State, which shall be determined in accordance with the criteria defined in this Convention. The criteria set out in Articles 4 to 8 shall apply in the order in which they appear.
3. That application shall be examined by that State in accordance with its national laws and its international obligations.
4. Each Member State shall have the right to examine an application for asylum submitted to it by an alien, even if such examination is not its responsibility under the criteria defined in this Convention, provided that the applicant for asylum agrees thereto.

The Member State responsible under the above criteria is then relieved of its obligations, which are transferred to the Member State which expressed the wish to examine the application. The latter State shall inform the Member State responsible under the said criteria if the application has been referred to it.

5. Any Member State shall retain the right, pursuant to its national laws, to send an applicant for asylum to a third State, in compliance with the provisions of the Geneva Convention, as amended by the New York Protocol.

The process of determining the Member State responsible for examining the application for asylum under this Convention shall start as soon as an application for asylum is first lodged with a Member State.

7. An applicant for asylum who is present in another Member State and there lodges an application for asylum after withdrawing his or her application during the process of determining the State responsible shall be taken back, under the conditions laid down in Article 13, by the Member State with which that application for asylum was lodged, with a view to completing the process of determining the State responsible for examining the application for asylum.

This obligation shall cease to apply if the applicant for asylum has since left the territory of the Member States for a period of at least three months or has obtained from a Member state a residence permit valid for more than three months.

ARTICLE 4

Where the applicant for asylum has a member of his family who has been recognized as having refugee status within the meaning of the Geneva Convention, as amended by the New York Protocol, in a Member State and is legally resident there, that State shall be responsible for examining the application, provided that the persons concerned so desire.

The family member in question may not be other than the spouse of the applicant for asylum or his or her unmarried child who is a minor of under eighteen years, or his or her father or mother where the applicant for asylum is himself or herself an unmarried child who is a minor of under eighteen years.

ARTICLE 5

1. Where the applicant for asylum is in possession of a valid residence permit, the Member State which issued the permit shall be responsible for examining the application for asylum.

2. Where the applicant for asylum is in possession of a valid visa, the Member State which issued the visa shall be responsible for examining the application for asylum, except in the following situations:

(a) if the visa was issued on the written authorization of another Member State, that State shall be responsible for examining the application for asylum. Where a Member State first consults the central authority of another Member State, inter alia for security reasons, the agreement of the latter shall not constitute written authorization within the meaning of this provision.

(b) where the applicant for asylum is in possession of a transit visa and lodges his application in another Member State in which he is not subject to a visa requirement, that State shall be responsible for examining the application for asylum.

When the applicant for asylum is in possession of a transit visa and lodges his application in the State which issued him or her with the visa and which has received written confirmation from the diplomatic or consular authorities of the Member State of destination that the alien for whom the visa requirement was waived fulfilled the conditions for entry into that State, the latter shall be responsible for examining the application for asylum.

3. Where the applicant for asylum is in possession of more than one valid residence permit or visa issued by different Member States, the responsibility for examining the application for asylum shall be assumed by the Member States in the following order:

- (a) the State which issued the residence permit conferring the right to the longest period of residency or, where the periods of validity of all the permits are identical, the State which issued the residence permit having the latest expiry date;
- (b) the State which issued the visa having the latest expiry date where the various visas are of the same type;
- (c) where visas are of different kinds, the State which issued the visa having the longest period of validity, or where the periods of validity are identical, the State which issued the visa having the latest expiry date. This provision shall not apply where the applicant is in possession of one or more transit visas, issued on presentation of an entry visa for another Member State. In that case, that Member State shall be responsible.

4. Where the applicant for asylum is in possession only of one or more residence permits which have expired less than two years previously or one or more visas which have expired less than six months previously and enabled him or her actually to enter the territory of a Member State, the provisions of paragraphs 1, 2 and 3 of this Article shall apply for such time as the alien has not left the territory of the Member States.

Where the applicant for asylum is in possession of one or more residence permits which have expired more than two years previously or one or more visas which have expired more than six months previously and enabled him or her to enter the territory of a Member State and where an alien has not left Community territory, the Member State in which the application is lodged shall be responsible.

ARTICLE 6

When it can be proved that an applicant for asylum has irregularly crossed the border into a Member State by land, sea or air, having come from a non-member State of the European Communities, the Member State thus entered shall be responsible for examining the application for asylum.

That State shall cease to be responsible, however, if it is proved that the applicant has been living in the Member State where the application for asylum was made at least six months before making his application for asylum. In that case it is the latter Member State which is responsible for examining the application for asylum.

ARTICLE 7

1. The responsibility for examining an application for asylum shall be incumbent upon the Member State responsible for controlling the entry of the alien into the territory of the Member States, except where, after legally entering a Member State in which the need for him or her to have a visa is waived, the alien lodges his or her application for asylum in another Member State in which the need for him or her to have a visa for entry into the territory is also waived. In this case, the latter State shall be responsible for examining the application for asylum.

ing the entry into force of an agreement between Member States on
gements for crossing external borders, the Member State which authorizes
nsit without a visa through the transit zone of its airports shall not be
regarded as responsible for control on entry, in respect of travellers who do
not leave the transit zone.

3. Where the application for asylum is made in transit in an airport of a
Member State, that State shall be responsible for examination.

ARTICLE 8

Where no Member State responsible for examining the application for asylum can
be designated on the basis of the other criteria listed in this Convention,
the first Member State with which the application for asylum is lodged shall
be responsible for examining it.

ARTICLE 9

any Member State, even when it is not responsible under the criteria laid out
n this Convention, may, for humanitarian reasons, based in particular on
amily or cultural grounds, examine an application for asylum at the request
f another Member State, provided that the applicant so desires.

f the Member State thus approached accedes to the request, responsibility for
xamining the application shall be transferred to it.

ARTICLE 10

1. The Member State responsible for examining an application for asylum according to the criteria set out in this Convention shall be obliged to:

- (a) Take charge under the conditions laid down in Article 11 of an applicant who has lodged an application for asylum in a different Member State.
- (b) Complete the examination of the application for asylum.
- (c) Readmit or take back under the conditions laid down in Article 13 an applicant whose application is under examination and who is irregularly in another Member State.
- (d) Take back, under the conditions laid down in Article 13, an applicant who has withdrawn the application under examination and lodged an application in another Member State.
- (e) Take back, under the conditions laid down in Article 13, an alien whose application it has rejected and who is illegally in another Member State.

2. If a Member State issues to the applicant a residence permit valid for more than three months, the obligations specified in paragraph 1, points (a) to (e) shall be transferred to that Member State.

3. The obligations specified in paragraph 1, points (a) to (d) shall cease to apply if the alien concerned has left the territory of the Member States for a period of at least three months.

4. The obligations specified in paragraph 1, points (d) and (e) shall cease to apply if the State responsible for examining the application for asylum, following the withdrawal or rejection of the application, takes and enforces the necessary measures for the alien to return to his country of origin or to another country which he may lawfully enter.

ARTICLE 11

1. If a Member State with which an application for asylum has been lodged considers that another Member State is responsible for examining the application, it may, as quickly as possible and in any case within the six months following the date on which the application was lodged, call upon the other Member State to take charge of the applicant.

If the request that charge be taken is not made within the six-month time limit, responsibility for examining the application for asylum shall rest with the State in which the application was lodged.

2. The request that charge be taken shall contain indications enabling the authorities of that other State to ascertain whether it is responsible on the basis of the criteria laid down in this Convention.

3. The State responsible in accordance with those criteria shall be determined on the basis of the situation obtaining when the applicant for asylum first lodged his application with a Member State.

4. The Member State shall pronounce judgment on the request within three months of receipt of the claim. Failure to act within that period shall be tantamount to accepting the claim.

5. Transfer of the applicant for asylum from the Member State where the application was lodged to the Member State responsible must take place not later than one month after acceptance of the request to take charge or one month after the conclusion of any proceedings initiated by the alien challenging the transfer decision if the proceedings are suspensory.

6. Measures taken under Article 18 may subsequently determine the details of the process by which applicants shall be taken in charge.

ARTICLE 12

Where an application for asylum is lodged with the competent authorities of a Member State by an applicant who is on the territory of another Member State, the determination of the Member State responsible for examining the application for asylum shall be made by the Member State on whose territory the applicant is. The latter Member State shall be informed without delay by the Member State which received the application and shall then, for the purpose of applying this Convention, be regarded as the Member State with which the application for asylum was lodged.

ARTICLE 13

An applicant for asylum shall be taken back in the cases provided for in Article 3(7) and in Article 10 as follows:

- (a) the request for the applicant to be taken back must provide indications enabling the State with which the request is lodged to ascertain that it is responsible in accordance with Article 3(7) and with Article 10;
 - (b) the State called upon to take back the applicant shall give an answer to the request within eight days of the matter being referred to it. Should it acknowledge responsibility, it shall then take back applicant for asylum as quickly as possible and at the latest one month after it agrees to do so.
2. Measures taken under Article 18 may at a later date set out the details of the procedure for taking the applicant back.

ARTICLE 14

1. Member States shall conduct mutual exchanges with regard to:
 - national legislative or regulatory measures or practices applicable in the field of asylum;

- statistical data on monthly arrivals of applicants for asylum, and their breakdown by nationality. Such information shall be forwarded quarterly through the General Secretariat of the Council of the European Communities, which shall see that it is circulated to the Member States and the Commission of the European Communities and to the United Nations High Commissioner for Refugees.

2. The Member States may conduct mutual exchanges with regard to:

- general information on new trends in applications for asylum;
- general information on the situation in the countries of origin or of provenance of applicants for asylum.

3. If the Member State providing the information referred to in paragraph 2 wants it to be kept confidential, the other Member States shall comply with this wish.

ARTICLE 15

1. Each Member State shall communicate to any Member State that so requests such information on individual cases as is necessary for:

- determining the Member State which is responsible for examining the application for asylum;

examining the application for asylum;

- implementing any obligation arising under this Convention.

2. This information may only cover:

- personal details of the applicant, and, where appropriate, the members of his family (full name - where appropriate, former name -, nicknames or pseudonyms, nationality - present and former -, date and place of birth);
- identity and travel papers (references, validity, date of issue, issuing authority, place of issue, etc.);
- other information necessary for establishing the identity of the applicant;
- places of residence and routes travelled;
- residence permits or visas issued by a Member State;
- the place where the application was lodged;
- the date any previous application for asylum was lodged, the date the present application was lodged, the stage reached in the proceedings and the decision taken, if any.

3. Furthermore, one Member State may request another Member State to let it know on what grounds the applicant for asylum bases his or her application and, where applicable, the grounds for any decisions taken concerning the applicant. It is for the Member State from which the information is requested to decide whether or not to impart it. In any event, communication of the information requested shall be subject to the approval of the applicant for asylum.

4. This exchange of information shall be effected at the request of a Member State and may only take place between authorities the designation of which by each Member State has been communicated to the Committee provided for under Article 18.

5. The information exchanged may only be used for the purposes set out in paragraph 1. In each Member State such information may only be communicated to the authorities and courts and tribunals entrusted with:

- determining the Member State which is responsible for examining the application for asylum;
- examining the application for asylum;
- implementing any obligation arising under this Convention.

6. The Member State that forwards the information shall ensure that it is accurate and up-to-date.

If it appears that this Member State has supplied information which is inaccurate or which should not have been forwarded, the recipient Member State, shall be immediately informed thereof. They shall be obliged to correct such information or to have it erased.

An applicant for asylum shall have the right to receive, on request, the information exchanged concerning him or her, for such time as it remains available.

If he or she establishes that such information is inaccurate or should not have been forwarded, he or she shall have the right to have it corrected or erased. This right shall be exercised in accordance with the conditions laid down in paragraph 6.

8. In each Member State concerned, the forwarding and receipt of exchanged information shall be recorded.

9. Such information shall be kept for a period not exceeding that necessary for the ends for which it was exchanged. The need to keep it shall be examined at the appropriate moment by the Member State concerned.

10. In any event, the information thus communicated shall enjoy at least the same protection as is given to similar information in the Member State which receives it.

11. If data are not processed automatically but are handled in some other form, every Member State shall take the appropriate measures to ensure compliance with this Article by means of effective controls. If a Member State has a monitoring body of the type mentioned in paragraph 12, it may assign the control task to it.

12. If one or more Member State wish to computerize all or part of the information mentioned in paragraphs 2 and 3, such computerization is only possible if the countries concerned have adopted laws applicable to such processing which implement the principles of the Strasbourg Convention of 28 January 1981 for the Protection of Individuals, with regard to Automatic Processing of Personal Data and if they have entrusted an appropriate national body with the independent monitoring of the processing and use of data forwarded pursuant to this Convention.

ARTICLE 16

1. Any Member State may submit to the Committee referred to in Article 18 proposals for revision of this Convention in order to eliminate difficulties in the application thereof.

2. If it proves necessary to revise or amend this Convention pursuant to the achievement of the objectives set out in Article 8a of the Treaty establishing the European Economic Community, such achievement being linked in particular to the establishment of a harmonized asylum and a common visa policy, the Member State holding the Presidency of the Council of the European Communities shall organize a meeting of the Committee referred to in Article 18.

3. Any revision of this Convention or amendment hereto shall be adopted by the Committee referred to in Article 18. They shall enter into force in accordance with the provisions of Article 22.

ARTICLE 17

1. If a Member State experiences major difficulties as a result of a substantial change in the circumstances obtaining on conclusion of this Convention, the State in question may bring the matter before the Committee referred to in Article 18 so that the latter may put to the Member States measures to deal with the situation or adopt such revisions or amendments to this Convention as appear necessary, which shall enter into force as provided for in Article 16(3).

If, after six months, the situation mentioned in paragraph 1 still obtains, the Committee, acting in accordance with Article 18(2), may authorize the Member State affected by that change to suspend temporarily the application of the provisions of this Convention, without such suspension being allowed to impede the achievement of the objectives mentioned in Article 8a of the Treaty establishing the European Economic Treaty or contravene other international obligations of the Member States.

3. During the period of suspension, the Committee shall continue its discussions with a view to revising the provisions of this Convention, unless it has already reached an agreement.

ARTICLE 18

1. A Committee shall be set up comprising one representative of the Government of each Member State.

The Committee shall be chaired by the Member State holding the Presidency of the Council of the European Communities.

The Commission of the European Communities may participate in the discussions of the Committee and the working parties referred to in paragraph 4.

2. The Committee shall examine, at the request of one or more Member States, any question of a general nature concerning the application or interpretation of this Convention.

The Committee shall determine the measures referred to in Article 11(6) and Article 13(2) and shall give the authorization referred to in Article 17(2).

The Committee shall adopt decisions revising or amending the Convention pursuant to Articles 16 and 17.

3. The Committee shall take its decisions unanimously, except where it is acting pursuant to Article 17(2), in which case it shall take its decisions by a majority of two-thirds of the votes of its members.

4. The Committee shall determine its rules of procedure and may set up working parties.

The Secretariat of the Committee and of the working parties shall be provided by the General Secretariat of the Council of the European Communities.

ARTICLE 19

As regards the Kingdom of Denmark, the provisions of this Convention shall not apply to the Faroe Islands nor to Greenland unless a declaration to the contrary is made by the Kingdom of Denmark. Such a declaration may be made at any time by a communication to the Government of Ireland which shall inform the Governments of the other Member States thereof.

As regards the French Republic, the provisions of this Convention shall apply only to the European territory of the French Republic.

As regards the Kingdom of the Netherlands, the provisions of this Convention shall apply only to the territory of the Kingdom of the Netherlands in Europe.

As regards the United Kingdom the provisions of this Convention shall apply only to the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland. They shall not apply to the European territories for whose external relations the United Kingdom is responsible unless a declaration to the contrary is made by the United Kingdom. Such a declaration may be made at any time by a communication to the Government of Ireland, which shall inform the Governments of the other Member States thereof.

ARTICLE 20

This Convention shall not be the subject of any reservations.

ARTICLE 21

1. This Convention shall be open for the accession of any State which becomes a member of the European Communities. The instruments of accession will be deposited with the Government of Ireland.

2. It shall enter into force in respect of any State which accedes thereto on the first day of the third month following the deposit of its instrument of accession.

ARTICLE 22

1. This Convention shall be subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Government of Ireland.
2. The Government of Ireland shall notify the Governments of the other Member States of the deposit of the instruments of ratification, acceptance or approval.
3. This Convention shall enter into force on the first day of the third month following the deposit of the instrument of ratification, acceptance or approval by the last signatory State to take this step.

The State with which the instruments of ratification, acceptance or approval are deposited shall notify the Member States of the date of entry into force of this Convention.

EN FE DE LO CUAL, los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Convenio.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne konvention.

ZU URKUND DESSEN haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter dieses Übereinkommen gesetzt.

ΣΕ ΠΙΣΤΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩ, οι κάτωθι πληρεξούσιοι υπέγραψαν την παρούσα σύμβαση.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hands.

EN FOI DE QUOI, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas de la présente convention.

DA FHIANÚ SIN, chuir na Lánchumhachtaigh thíos-sínithe a lámh leis an gCoinbhinsiún seo.

IN FEDE DI CHE, i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce alla presente convenzione.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekende gevolmachtigden deze overeenkomst hebben ondertekend.

EM FÉ DO QUE os plenipotenciários abaixo-assinados apuseram as suas assinaturas no final da presente Convenção.

ZCHO en Dublin el quince de junio de mil novecientos noventa, en Roma, el siete de diciembre de mil novecientos noventa y en Luxembourg, el trece de junio de mil novecientos noventa y uno, en un ejemplar único, en lenguas alemana, inglesa, danesa, española, francesa, griega, irlandesa, italiana, neerlandesa y portuguesa, dando fe asimismo los textos redactados en cada una de dichas lenguas depositados en los archivos del Gobierno de Irlanda que transmitirá una copia certificada conforme a cada uno de los Estados miembros.

UDFÆRDIGET i Dublin, den femtende juni nitten hundrede og halvfems, i Rom, den syvende december nitten hundrede og halvfems og i Luxembourg, den trettende juni nitten hundrede og enoghalvfems i ét eksemplar på dansk, engelsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk og tysk, hvilke tekster har samme gyldighed og deponeres i arkiverne hos Irlands regering, som sender en bekræftet kopi til hver af de andre medlemsstater.

GESHEHEN zu Dublin am fünfzehnten Juni neunzehnhundertneunzig, zu Rom am siebten Dezember neunzehnhundertneunzig und zu Luxemburg am dreizehnten Juni neunzehnhundertneunzig, in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; sie wird im Archiv der Regierung von Irland hinterlegt, die den übrigen Mitgliedstaaten jeweils eine beglaubigte Abschrift übermittelt.

ΕΓΙΝΕ στο Δουβλίνο στις δεκαπέντε Ιουνίου χίλια εννιακόσια ενενήντα, στη Ρώμη στις επτά δεκεμβρίου χίλια εννιακόσια ενενήντα και στο Λουξεμβούργο, στις δεκατρείς Ιουνίου χίλια εννιακόσια ενενήντα ένα, σε ένα μόνο αντίτυπο στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική και πορτογαλική γλώσσα. Τα κείμενα στις γλώσσες αυτές είναι εξίσου αυθεντικά και είναι κατατεθειμένα στα αρχεία της κυβέρνησης της Ιρλανδίας η οποία θα διαβιβάσει επικυρωμένο αντίγραφο σε κάθε κράτος μέλος.

DONE at Dublin this fifteenth day of June in the year one thousand nine hundred and ninety, at Rome on the seventh day of December in the year one thousand nine hundred and ninety and at Luxembourg on the thirteenth day of June in the year one thousand nine hundred and ninety-one, in a single original, in the Danish, Dutch, English, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese and Spanish languages, the texts drawn up in each of these languages being equally authentic and being deposited in the archives of the Government of Ireland which shall transmit a certified copy to each of the other Member States.

FAIT à Dublin, le quinze juin mil neuf cent quatre-vingt-dix, à Rome, le sept décembre mil neuf cent quatre-vingt-dix et à Luxembourg, le treize juin mil neuf cent quatre-vingt-onze, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise et portugaise, les textes établis dans chacune de ces langues faisant également foi et étant déposés dans les archives du gouvernement d'Irlande qui transmettra une copie certifiée conforme à chacun des autres Etats membres.

ARNA DHEANAMH i mBailte Átha Cliath ar an gcúigiú lá déag de Mheitheamh sa bhliain míle naoi gcéad nócha, sa Róimh ar an seachtú lá de Nollaig sa bhliain míle naoi gcéad nócha agus i Luxembourg ar an tríochadú lá de Mheitheamh sa bhliain míle naoi gcéad nócha a haon, i scríbhinn bhunaidh amháin sa Bhéarla, sa Danmhairgis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis agus sa Spáinnis agus comhúdarás ag na téacsanna i ngach ceann de na teangacha sin; déanfar iad a thaisceadh i gcartlann Rialtas na hÉireann agus cuirfidh an Rialtas sin cóip dheimhnithe chuig gach ceann de na Ballstáit eile.

FATTO a Dublino, addi' quindici giugno millenovecentonovanta, a Roma, addi' sette dicembre millenovecentonovanta e a Lussemburgo, addi' tredici giugno millenovecentonovantuno, in esemplare unico, nelle lingue danese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola e tedesca, il cui testo in ciascuna di queste lingue fa ugualmente fede ed è depositato negli archivi del Governo d'Irlanda che provvederà a rimetterne copia certificata conforme a ciascuno degli altri Stati membri.

GEDAAN te Dublin, de vijftiende juni negentienhonderd negentig, te Rome, de zevende december negentienhonderd negentig en te Luxemburg, de dertiende juni negentienhonderd een-en-negentig, in één exemplaar in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Spaanse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse en de Portugese taal, zijnde de teksten in elk van deze talen gelijkelijk authentiek en nedergelegd in het archief van de Regering van Ierland, die een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift daarvan toezendt aan alle overige Lid-Staten.

FEITO em Dublin, em quinze de Junho de mil novecentos e noventa, em Roma, em sete de Dezembro de mil novecentos e noventa e em Luxemburgo, em treze de Junho de mil novecentos e noventa e um, num único exemplar, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa e portuguesa, fazendo fé qualquer dos textos, que serão depositados nos arquivos do Governo da Irlanda, que enviará uma cópia autenticada a cada um dos outros Estados-membros.

Stwierdzam zgodność powyższej
fotokopii z oryginałem

Warszawadnia 29.X.2003 r

ZASTĘPCA DYREKTORA
DEPARTAMENTU
PRAWNIEKONWENCYJOWEGO

Piotr Ogonowski

Dublin Convention

Instruments of Ratification/Acceptance/Accession

The following instruments of Ratification were received:

Denmark	13 June	1991
Greece	3 February	1992
United Kingdom	1 July	1992
Portugal	19 February	1993
Italy	26 February	1993
Luxembourg	22 July	1993
France	10 May	1994
Germany	21 September	1994
Spain	10 April	1995
Belgium	19 August	1995
Ireland	13 June	1997

The Netherlands deposited its instrument of acceptance on 13 June 1997

The following instruments of accession were received:

Sweden	23 July	1997
Austria	29 July	1997
Finland	31 October	1997

The Dublin Convention came into force on 1 September 1997

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

Min. DH- 538/103/DPE/agg

Warszawa, 16. 02. 2004

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektów:

- ustawy o ratyfikacji Konwencji wyznaczającej państwo odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o azyl złożonych w jednym z Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Dublinie dnia 15 czerwca 1990 r.,
- uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia do ratyfikacji Konwencji wyznaczającej państwo odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o azyl złożonych w jednym z Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Dublinie dnia 15 czerwca 1990 r.

z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2, ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

Danutę Hübner

W związku z przedłożonymi projektami:

- 1) ustawy o ratyfikacji Konwencji wyznaczającej państwo odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o azyl złożonych w jednym z Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Dublinie dnia 15 czerwca 1990 r. (pismo nr RM-10-29-04),
- 2) uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia do ratyfikacji Konwencji wyznaczającej państwo odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o azyl złożonych w jednym z Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Dublinie dnia 15 czerwca 1990 r. (pismo nr RM-111-32-04),

pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Przedłożone do zaopiniowania projekty dotyczą Konwencji ustawy o ratyfikacji Konwencji wyznaczającej państwo odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o azyl złożonych w jednym z Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Dublinie dnia 15 czerwca 1990 r.

W Konwencji Dublińskiej uregulowano m.in. kryteria określania państwa odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o azyl, tryb wymiany informacji między państwami, ochronę danych osobowych cudzoziemców i ogólne zasady postępowania przy przekazywaniu wniosku innemu państwu.

- II. Na mocy Rozporządzenia Rady (WE) Nr 343/2003 z 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrzenia wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw przez obywatela państwa trzeciego, przedmiot regulacji Konwencji został włączony do porządku prawnego Unii Europejskiej. Rozporządzenie zastąpiło normy konwencyjne i stosowane jest bezpośrednio w państwach członkowskich.

Jednakże Dania, na mocy postanowień Traktatu Amsterdamskiego, skorzystała z prawa do domowy związania się aktami prawa UE w zakresie wiz, azylu, imigracji i innych dziedzin związanych ze swobodnym przepływem osób. W stosunkach z Danią pozostałe państwa członkowskie są w dalszym ciągu związane postanowieniami Konwencji Dublińskiej.

- III. Pragnę jednocześnie podkreślić, że konieczność przystąpienia do omawianej Konwencji wynika również z art. 3 ust. 4 Aktu o przystąpieniu Polski i innych państw do Unii Europejskiej, integralnej części Traktatu Akcesyjnego, podpisanego 16 kwietnia 2003 r. w Atenach.

W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, że z punktu widzenia prawa Unii Europejskiej nie ma przeciwwskazań do ratyfikacji Konwencji wyznaczającej państwo odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o azyl złożonych w jednym z Państw Członkowskich Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Dublinie dnia 15 czerwca 1990 r.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Włodzimierz Cimoszewicz
Minister Spraw Zagranicznych

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 10 marca 2004 r.

Cena 2,82 zł + 22% VAT

